

ת"פ 4772/11/14 - מדינת ישראל נגד ד ג

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 4772-11-14 מדינת ישראל נ' ג
בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עוה"ד יצחק חנוך

המאשימה

נגד

ד ג

הנאשם

באמצעות עוה"ד חנן רובינשטיין
ועוה"ד אסתי פארי

הכרעת דין

1. הנאשם הועמד לדין בגין תקיפת בת זוג ובגין תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש, עבירות לפי סעיפים 382(ב) ו-382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 16/03/14 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, תקף הנאשם את אשתו וגרם לה לחבלה של ממש. באותן הנסיבות, בעקבות ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע חשדו בה שהיא בוגדת בו, הכה הנאשם באמצעות אגרופו בפניה של המתלוננת. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרם למתלוננת סימן כחול מסביב לעין שמאל.
- בנוסף, בחודש יולי 2012, במהלך הריונה ובעקבות ויכוח בין בני הזוג, הכה הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו בפניה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמה למתלוננת נפיחות בפניה.
3. במענה לאישום, כפר הנאשם בעובדות המיוחסות לו. לטענתו, המתלוננת תקפה אותו והוא אך התגונן מפניה. המתלוננת נחבלה בעינה שלא במתכוון, כשנאשם התגונן מפני תקיפתה אותו.

דין:

4. בתום שמיעת העדויות ובחינת התשתית הראייתית שהונחה לפני, לא נותר ספק שהנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה לחבלות.

מעבר לעובדה שהיה בעדות המתלוננת ושני ילדיה כדי לבסס את עבירת התקיפה, הרי הנאשם **הודה במהלך עדותו בתקיפת המתלוננת** ולא חזר על הטענה שהמכה בעינה נגרמה שלא במכוון ותוך כדי ניסיונותיו להתגונן מפניה. גם בהודעתו במשטרה, למחרת האירוע, אישר הנאשם את התקיפה: "**הבאתי לה מכה מלמעלה חזקה אני לא זוכר בדיוק בשביל לצאת ממנה**" (ת/4, ש' 38), אך טען להגנתו "**ברגע שתפסה אותי וחנקה אותי**

עמוד 1

והילד לקח את אמא ואז ברגע זה נתתי לה מכה ביד שלי בגבה שלה", "... ברגע שתפסה אותי הבאתי לה מכה בלי כוונה" (ת/4, ש' 30 ו-36).

כאמור, בעדותו לפניי לא חזר הנאשם על הגרסה האמורה- לא על טענת ההגנה העצמית, ולא על הטענה שהמכה לא הייתה מכוונת, ואישר שהכה את אשתו בעודה במיטתה. הנאשם טען שהמתלוננת אחזה בצווארון חולצתו והוא הכה אותה, **"היא באה תפסה אותי (אמרתי) תעזבי אותי לכי לישון ואני נתתי לה ככה כאפה בידיים שוב"** (פרוט' 05/12/16).

5. למרות שהבנים גטו ובלאי לא היו עדים לתקיפה עצמה, בלאי נכח בדירה, שמע את הצעקות ונכנס לחדר השינה של בני הזוג והפריד בניהם. גטו הגיע זמן קצר לאחר מכן וראה את החבלה בעינה של המתלוננת. מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאחר התקיפה, המבוכה, ניסיונות ההסתרה, בצירוף החבלה על פניה, מתיישבים עם התקיפה. אציין, כי ניכר היה שהבנים והמתלוננת חשים אי נוחות מעדותם כנגד הנאשם, בין השאר נוכח הרגיעה בקשר בין בני הזוג והעובדה שבחודשים האחרונים אף נולדה למתלוננת ולנאשם תינוקת נוספת.

6. גם האירוע הנוסף שנטען כי ארע בזמן שהמתלוננת הייתה בהיריון, לא הוכחש ע"י הנאשם. בחקירתו מיום 17/03/14 נשאל הנאשם האם תקף את רעייתו בעבר והשיב בחיוב:

"ת. לפני שנתיים שלוש היה לנו אותו סיפור.

ש. מתי זה היה.

ת. אני לא יודע אני לא זוכר את התאריך.

ש. כשאתך היתה בהריון.

ת. כן.

ש. מתי זה היה.

ת. לפני כשנתיים.

ש. למה תקפת את אישתך.

ת. אותו קטע כמו עכשיו כשהיא היתה בהריון היא רצתה להפיל את ההריון ואני לא רציתי שתפיל את ההריון אז באו ההורים אבא שלה ואמא שלי ועשו לנו סדר.

ש. איך תקפ(ת) את אשתך כשהיתה בהריון.

ת. לא הבאתי לה מכות ממש רק דחיפות פה ושם" (ת/4, ש' 65-53).

בעדותו לא זכר הנאשם את האירוע, אך גם לא הכחיש את הדברים.

7. בסיכומי ההגנה לא הוכחה התקיפה בשני המקרים המתוארים בכתב האישום ושהחבלה בעינה של המתלוננת נגרמה כתוצאה מהתקיפה, אך ב"כ הנאשם הדגיש, ובצדק, שלא הוכח שהנאשם הכה את עמוד 2

המתלוננת "**באמצעות אגרופו**" (סעיף 2 לכתב האישום), כאשר גם המתלוננת אישרה מפורשות, "**לא אמרתי בוקס**" (פרוט' 04/01/16, בעמ' 7, ש' 19).

אשר לטענת ב"כ הנאשם שהאירוע התרחש בעקבות ויכוח בין הצדדים, הרי שהאמור אינו שנוי במחלוקת ואף נכתב מפורשות בכתב האישום.

סוף דבר:

8. לנוכח מכלול האמור לעיל, מצאתי להרשיע את הנאשם בתקיפת בת זוג ובתקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש, עבירות לפי סעיפים 382(ב) ו-382(ג) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, במעמד הצדדים